

PROBLEMA STAFILOCOCIILOR CUTANATE

Date privind patogenitatea și comportarea la antibiotice a stafilococilor izolați din procese morbide cutanate.

Acad. Șt. Gh. Nicolau, Al. Bădănoiu

Dermato-Venerologia, vol. VI—I, 1961.

Stafilococile sînt din ce în ce mai frecvente și printre ele se observă într-o măsură tot mai mare tulpini rezistente la antibiotice. 25% dintre bolnavii consultați în ambulatorii și 60% dintre cei tratați în serviciile spitalicești prezintă infecții cu stafilococi. În țara noastră, în urmă cu 6 ani, dintre 26 cazuri de impetigo numai în 6 s-a pus în evidență stafilococul, în timp ce în ultimul an acest agent patogen a fost pus în evidență în 19 cazuri din 24. Aceasta nu înseamnă întotdeauna că stafilococul este agentul patogen, dar nu-i mai puțin adevărat faptul că influențează defavorabil evoluția bolii, avînd în același timp și un efect alergizant. De cele mai multe ori stafilococii patogeni sînt transportați, chiar pe pielea sănătoasă a individului respectiv, căpătînd calitate agresive și invadante. Cercetările efectuate de autori arată că în 92,4% din cazuri s-au cultivat stafilococi de pe pielea absolut sănătoasă, dintre care însă numai 58,6% erau patogeni. Probabil că există și indivizi sănătoși purtători de stafilococi virulenți.

Tulpinile de stafilococi pot fi considerate patogene numai atunci cînd corespund unor teste zise „de patogenitate”. Criteriile propuse pentru constatarea patogenității sta-

filococilor sînt: calitatea hemolitică a germenului, aglutinarea plasmatică, coagulaza, fibrinolizina, prezența factorului de difuziune și a capacității sale dermonecrozante. În prezent stafilococul hemolitic aureu este patogen în 87% a cazurilor, în timp ce cu 6 ani în urmă era numai în 19,3%.

Dezvoltarea rezistenței la antibiotice a stafilococilor este importantă atît din punct de vedere terapeutic cît și epidemiologic. Potrivit statisticilor din țara noastră stafilococii manifestă cea mai accentuată sensibilitate față de clorocid și eritromicină deoarece aceste antibiotice se utilizează la noi numai de 2 ani. Una din cauzele care s-a invocat pentru explicarea dezvoltării rezistenței la antibiotice a fost crearea așa-numitelor rezistențe „intraterapeutice”. Acest fapt este favorizat de dozele terapeutice mici care se situează sub concentrația activă bacteriostică. Cele mai multe tulpini stafilococice penicilino-rezistente se găsesc în spitale. Autorii fac o scurtă trecere în revistă a noilor antibiotice, a asocierilor de antibiotice și a sulfamidelor, cu ajutorul cărora stafilococii pot fi eficient combătute.